

Въ това време сѣнката въ бѣлата шатра при Егейско море дига предателската си ржка. Тъмното копие се забива въ тѣлото на спящия царь...

---

Следъ половинъ часъ Добромиръ отвори очи и дълго време не можа да разбере где се намира. Замаената му глава тежеше като камъкъ, въ ушитѣ му гърмѣше трѣсъкътъ на хиляди буйни водопади. Надъ него стоятъ надвесени две загрижени лица.

— Какъ си сега, болярино?

Той ги гледа съ широко отворени очи. Бавно се изправя на треперящитѣ си крака, но веднага се залюлява, сякашъ опитъ отъ вино.

— Ядене... — пошепватъ бледитѣ му устни.

Войскаритѣ се разтичватъ. Донасятъ хлѣбъ, пушено месо, грозде.

Съ дива алчностъ момъкътъ се хвърля възъ храната. Съ всѣки погълнатъ залъкъ руменината се връща къмъ бузитѣ, къмъ устнитѣ му, очитѣ му дръзко блесватъ.

— Отъ кога не бѣше ялъ? — пита любопитно челикътъ.

Добромиръ махва съ ржка.

— Конь, по-скоро конь! — той изпива една следъ друга две чаши съ вино, грабва шапката си и се мѣта на припрънното животно.

Следъ мигъ изчезва въ облаци отъ прахъ. Войскаритѣ дълго гледатъ очудени следъ него. Неясна тревога свива сърдцата имъ. Каква ли вестъ носѣше синътъ на великия боляръ Сеславъ?

Предъ жаднитѣ погледи на Добромиръ въ далечината се явява като приказно видение величествениятъ Акрополъ. Могщиятъ силуетъ на крепостнитѣ стени се очертава като грамаденъ тъменъ вѣнецъ. Първитѣ лъчи на зората надничатъ задъ високитѣ кули. Момъкътъ изтичва съ коня си нагоре по хълма, и изведнажъ предъ него се открива дивниятъ градъ, разположенъ удобно по полегатитѣ склонове къмъ морето... А свѣтлата вода блестѣше като ослѣпителенъ смарагдъ...